

Mogyorósi László

Fésű

Ahogy az izgalomtól kiszáradt ajkak
keresik egymásba kulcsolódva
az életető nedvességet,
ahogy a nyirkos tenyér
felszárad egy női combra feszülő harisnyán,
végigszánt a combok között,
mint a fésű fogai a frissen mosott hajban,
hogy az elektrosztatikus vonzás
káoszt hagyjon maga után –

napjaimban helyükre igazította a dolgokat,
mikor távolodott, hozzátapadtak,
szanaszét állnak sorsom szálai.

Algoritmus

Ahogy a víz koptatja a köveket,
szavait csiszolgatta simára, gömbölyűre,
egy arcot a sajátja mögött
formált időtlenné, de
az áramlásnak, a zuhogásnak
véget kellett vetnie,
kiszárítani a nagyravágyás tölgyét,
felszárítani patakzó könnyeit,
megőrizni a szoborszerű szépséget,
új medret keresni a begyakorolt bánatnak,
hogy használhassa újra a vérrel-verejtékkel
kikísérletezett algoritmust,
ami a megváltozott körülmények között
már nem működött,
akár fel is számolhatta
idegrendszerének derengő műhelyét.

Alfano kudarca

A tenyeremben tartom a mobiltelefonomat,
simogatom, mint kisgyerek
a laboratóriumban tenyésztett fehérpatkányt,
fülemhez emelem, hogy cirógasson
selymes hangod,
míg át nem vált a gongütésbe,
mint a Watson-kísérletben
és mint a Turandotban –

összerándulok,
innentől már a felnőttéválás drámája
a halott mester vázlatai alapján.